Bir Yeni Masonun
Anı, İzlenim ve Düşünceleri - I

Bu makale, aslında 2019 yılında yayımlanmış bir kitaptan alıntılarla düzenlenmiş fakat eklemeler yapılmıştır.

Deneyimlerle beslenmiş kurgulardan oluşmaktadır.

Yapay Zekâ KULLANILMAMIŞTIR.

[https://www.amazon.co.uk/Square-Compass-Masonic-Symbols-Clock/]

İstanbul'un prestijli liselerinden birinin ortaokulunda, günümüzden hayli zaman önce (1960'lı yıllarda) geçmiş olduğu söylenen bir olay anlatılır; fıkra gibi...

Bu kısa öyküyü Masonluğa uyarlayarak aktaralım.

Türkçe dersi öğretmeni, sınıftaki haylaz mı haylaz bir öğrenciyi sözlü sınava çeker. (O dönemlerin terimiyle tahtaya kaldırır.)

«Söyle bakalım oğlum, “mason” nasıl bir kelimedir?»

Haylaz öğrenci biraz düşünür, sonra şöyle yanıtlar:

«Sizden iyi olmasın ama iyi bir kelimedir hocam.»

«Yıkıl karşımdan… Sıfır.»

Hiç “sıfır” olur mu? Çocuk yanıtı bilemese de hiç olmazsa zekâsını kullanıp bir espri yapmış. Bu hiç olmazsa “bir” diye bir notu gerektirmez mi?

Öğretmenin beklediği yanıt “isim kipi”dir. Türkçe sözlüklerde öyle belirtilir; “cins isim”.

Oysa konuya bir de Masonluk açısından bakalım: Bu yanıt yanıt az buçuk doğru sayılabilir.

Çünkü Masonlukta “mason” sözcüğü, elbette isim kipinde de geçer ama “sıfat kipi”nde de kullanılır. Hatta bunun salt Masonluğa özgü olmadığı bile söylenebilir.

Sokakta birisi bir diğerine kızıp *«mason adam»* derse, bu ona hakaret sayılabilir.

Nitekim 1990’lı yıllarda bir siyasetçimiz, kendisine mason dendiği için hakaret davası açmış ve davalı durumunda olan gazete tazminat ödemek zorunda kalmıştı.

Masonlara göre ise “mason adam” sözü **“iyi adam”** ile özdeşleşir.

Dolayısıyla da işte o kelime “iyi bir kelime”dir.

Peki ama nasıl “mason adam” olunabiliyor; hiç olmazsa öyle olabilme yolunda neler yapıp nelerden kaçınmak gerekiyor? Bunları şöyle bir gözden geçirelim.

Hiç kuşkusuz söylemesi kolay, yazması biraz daha zor.

Gerçekleştirmesi çok daha zor olsa gerek.

Masonluğa alınmayı başarmış, bu kurumda biraz da zaman geçirmiş genç bir mason olarak size deneyimlerimi, izlenimlerimi, düşüncelerimi, biraz da konu ile bağlantılı yorum ve değerlendirmelerimi anlatacağım.

■ ■ ■

Masonluktaki düşünsel serüvenimin öncesinden başlamak isterim.

Bir gün hem sevdiğim hem çok saygı duyduğum, davranış ve düşüncelerini beğendiğim, bilgi birikimine de hayran olduğum, ara sıra ciddî sorunlar üzerinde söyleşide bulunduğumuz, yaşı benden ileri bir tanıdığımla konuşurken, her nasıl olduysa konu dönüp dolaşıp Masonluğa geldi.

Sanırım öyle kendiliğinden gelmemişti de o getirmişti.

Konu üzerinde birkaç söz ettikten sonra bana *«Sen de Masonluğa girmek, mason olmak ister misin?»* diye sormuştu.

İşte o zaman kafamda bir şimşek çakmıştı. Demek o masondu. Yoksa bana böyle bir öneride bulunur muydu?

«İyi ama ben Masonluğun ne olduğunu doğru dürüst bilmiyorum ki» demiştim safça… Üstünkörü bilgilerimi, böyle önemli bir soruyu yanıtlayabilmek için yetersiz bulmuştum. Bunu da açıkça söyledim.

«Haklısın. Peki. Çaresine bakarız» demişti.

Bir sonraki buluşmamızda bana bir kitap getirmişti okumam için.

Doğrudan Masonlukla ilgili bir kitaptı bu; bir çeviri... Masonluğun amaçlarını, ilkelerini, özet olarak tarihçesini, yöntemlerini falan anlatıyordu.

Bir solukta okudum...

İlgimi çekti ve bir kere daha, bu kez ağır ağır, içerdiği bilgileri sindire sindire okudum, bazı yerlerinden altını çizip işaretleyerek…

Yaptığım yanlışın sonradan farkına vardım. *"Eyvah!"* dedim kendi kendime, *"Ben ne yaptım böyle?"*

Tekrar bir araya geldiğimizde ise önce özür diledim kitabının orasını burasını çizmiş olduğum için.

Hoşlanmış bir eda ile gülümsedi. *«Zararı yok. O kitap zaten senin»* dedi, *«Eeee, nasıl buldun bakalım?»*

Bu sorunun anlamı, ne demeye geldiği belliydi. Kitabın içeriğiyle değil benimle, ne düşündüğümle ilgiliydi.

«Çok güzel ama yer yer anlayamadığım, çözümleyemediğim, bir de açıklanmasını gördüğüm bazı hususlar var.»

«Tamam» dedi, *«Birlikte üzerinden geçeriz.»*

Öyle yaptık. Ben yerini gösterip sordum; o yanıtladı.

Ancak sorularımdan bazılarına yeterince açık ya da doyurucu yanıt veremedi.

Bunun üzerine *«Bak, benim bir dostum var. O benden çok daha bilgilidir. Seni onunla tanıştırayım, en iyisi bu sorularını ona sor»* dedi. Bu arada bana yine çeviri bir başka kitap daha verdi; *«Al, bunu da oku. İstediğin gibi çiz. Senin olsun.»*

O kitabı da okudum ama bu kez çizmedim. Bir defter aldım; bence önemli olan yerlerine ona yazdım. Öyle ya, belki bu kitabı daha sonra bir başkasına verirdim. Kendi önemli bulduğum yerleri işaretleyerek onu yönlendirmek doğru olmazdı.

Günü geldi, sözünü ettiği kişiyle tanıştık.

Hoşbeşten sonra *«Haydi bakalım, konumuza geçelim»* dendiğinde, zihnimde biriktirdiklerimi sordum.

Açıkladı, biraz anlattı. Ancak bazı noktalarda durdu*; «Kusura bakma, bunun detayını ancak Masonluğa girdikten, mason olduktan sonra öğrenebilirsin»* dedi.

Doğrusu biraz içerledim ama belli etmedim.

Sonra şöyle düşündüm: Haklıydı. Masonluk ezoterik bir kurumdu. Ben ise bir haricîydim. Bir haricîye çok şey anlatılabilir ama her şey söylenemezdi.

Sorularımla farkında olmadan sınırı aşmıştım. Onları da öğrenmek için Masonluğa girmeli, mason olmalıydım.

Peki ama Masonluğa sadece bunun için mi, sırf yanıtını alamadıklarımı öğrenmek amacıyla mı girecektim?.. Bilgi edinmek için mi?

Hayır, hiç öyle şey olur mu?

Masonluk sadece onlardan mı ibaretti; sadece bilgi mi vardı Masonlukta?

İnsanın sırf bilmediklerini öğrenmek amacıyla Masonluğa girmesi doğru olur muydu?

Hem Masonluktaki o bilgiler başka yerde de bulunamaz mıydı?

Bulunanları olurdu belki ama bulunamayacak olanları da vardı.

Başka?

Çok şey...

Kitaptan öğrenmiş olduğuma göre özgürlük vardı, eşitlik vardı, kardeşlik vardı.

Akıl kullanmak vardı, erdemler edinmek vardı, bireysel gelişim sağlamak olanağı vardı.

Üstelik bunu tek başına değil dayanışma içinde, birlikte yapmak vardı.

Tolerans vardı, kardeş sevgisi vardı.

Hepsinden önemlisi gelecekteki bir insanlık ülküsünün gerçekleşebilmesi yolunda çalışmak, buna kendini hazırlamak vardı.

Kararımı vermiştim. Masonluğa girecek, mason olacaktım. O sevdiğim, çok saygı duyduğum tanıdığıma döndüm; bunu istediğimi söyledim.

«Peki o halde» dedi, *«Önerini yaparım. O tanıştığın kardeşimiz de destekler.»*

Sonra?

Bildiğiniz işler; benim bilgim dışında yürütülmüş yönetimsel işlemler. Bu arada soruşturmalar. Benimle görüşenler, benimle buluşarak birçok konu üzerinde çeşitli açılardan sorgulayanlar… En sonunda da mutlu sonuç: Masonluğa kabul töreni yani tekris ve bitiminde de Loca Üstadı'nın sözleri: ***«Size mason unvanını veriyorum...»***

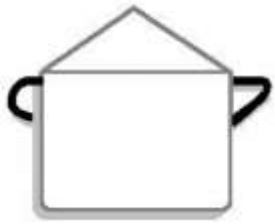
Belime önericimin taktığı çırak önlüğü… Sonrasında Loca Üstadı'nın adımı belirterek deyişi: ***« ..... kardeşimiz mason olmuştur. Herkes kendisini bu nitelikle tanısın.»***

İşte sonuçlanmıştı. Mason olmuştum.

Sahiden olmuş muydum?

İLK TOPLANTI

Mabet kapısı önünde beyaz önlüğümü taktım; eldivenlerimi giydim. Geride durmaktaydım; beni en öne aldılar.

Kapı açılınca ilk ben girdim. Kabul töreninin sonunda oturtulmuş olduğum yere geçip bekledim. Ardımdan diğer mason kardeşler de girdi; her biri kendi yerine geçti. Önericim ise gelip yanımda durdu. Uzanıp önlüğümün aşağıya doğru olan kapağını yukarı kaldırdı.

Buna bir anlam veremedim ama sesimi çıkarmadım.

Tören sonunda önlüğüm takıldığında öyle olduğunu fark edememiştim.

Karşımdaki masonların değişik önlükleri vardı. Hepsinin kapağı aşağıya doğruydu. Benimki neden böyle?

Önericim anlamazlığa düştüğümü kavramıştı. Hemen orada değil, toplantıdan sonra mabetten çıktığımızda şöyle bir açıklama yaptı:

«Bu önlükte simgesel olarak bir cep vardır. Masonlar çalışmalarında kullandıkları âletleri orada taşır; düşmesin diye de önlüğün kapağını indirir. Fakat bir çırak olarak henüz senin taşıyacağın bir âletin yok. Onun için kapağını açık tutmalısın. Gerekli âletleri edindiğin zaman kapağını indirebilirsin.»

İtiraz ettim: *«Fakat başka hiç kimsenin önlüğünde öyle bir cep, içinde bir âlet görünmüyor ki!»*

Gülümsedi: *«Ne de çabuk unutmuşsun. Tören boyunca sana kaç kez söylendi:* ***Burada her şey simgedir.****»*

Sadece o mu?.. Daha çok şey söylenmişti.

Demek ki, her bir sözün üzerinde ayrı ayrı durmalı ve düşünmeli, anlamaya çalışmalı, anlayamadığımı sormalı ve öğrenmeliydim.

İzin verilip oturduğumuzda, Loca Üstadı seslendi: *«Birinci Nazır Kardeşim, mason musunuz?»*

Beriki yanıtladı: *«Kardeşlerim beni öyle tanırlar.»*

Hoppala!.. Neden *"Evet, masonum."* dememişti ki?.. Ben olsam öyle derdim.

Yoksa o mason değil miydi? Mason olmasa orada oturur muydu? Kaldı ki, mason olmayan bir kişi buraya, mabede girebilir miydi?

(Çok daha sonra öğrendiğimde, "Beyaz Oturum" denilen toplantıya mason olmayanlar da katılıyordu ama o başka… Hem öyle bir toplantıda önlük takılmıyordu. Bu da simgesel olarak o toplantının tam bir "masonik" nitelik taşımadığını gösteriyordu.)

Hayır, bu işin içinde başka bir iş vardı.

Demek ki bir mason, kendisine sorulduğunda kestirmeden "mason" olduğunu söylemiyor, bu niteliğin bir sıfat olarak değerlendirmesini diğer masonları bırakıyordu.

Peki ya ben?... Ben mason muydum?

Öyle denmişti ama olmuş muydum?

■ ■ ■

Masonluğa girmiştim; bana "mason" unvanı verilmişti fakat anlaşılan henüz olmamıştım.

Unvanı almakla nitelik edinilemiyordu. O niteliği de edinmeliydim.

Mason olmalıydım. Bunun için çalışmalıydım.

Nitekim o ilk toplantıda Loca Üstadı, az sonra, "bir masonun zaman buldukça günlük yaşamın kaygılarından sıyrılarak düşünmesi, özvarlığını eleştirmesi" gerektiğini söyledi.

Daha çok şey söyledi ama şimdilik bunun üzerinde durayım:

Nedir günlük yaşamın kaygıları?

Ohooo! Çok şey olabilir. Hem bu herkese göre değişir. Kimisinin geçim kaygısı vardır, kimisinin aile sorunu, kimisinin işiyle bağlantılı sıkıntıları, kimisinin gelecek düşüncesi, kimisinin sağlık bakımından rahatsızlıkları…

Benim günlük kaygılarım yok muydu?

Vardı.

Onlardan sıyrılabilir miydim?

Zor.

Ancak *"zaman buldukça"* demişti üstat…

Zaman bulabilir miydim?

İstersem bulurdum hatta yaratırdım istersem.

Bulunca ne yapacaktım?

Özeleştiri…

İşte bu çok zor bir iş!.. İnsanın hem doğrularını hem yanlışlarını kendi kendisine göstermesi gerek. Bunun için de onları bulması gerek, sanki o doğrular ve yanlışlar hiç kendisinin değilmişçesine…

Becerebilir miydim?

Belki!

Kendi kendime yapamayacağımı söylersem kesinlikle mason olamazdım.

Oysa ben olmak istiyordum.

Demek ki yapmalıydım.

Bu bağlamda kendime güvenebilir miydim?

Denemeliydim.

Hemen başladım.

Masonluğun dışında salt beni ilgilendiren konuları bir an için aklımdan çıkardım; tam çıkmasa da bir yana bıraktım yapabildiğimce. Sonra da kendime sordum *"Ben ne istiyorum?"* diye…

"Mason olmak." diye yanıtladım.

Peki nasıl olacaktı bu?.. Nasıl mason olunurdu ki?

Burada, bu ortamda yeterince süre kalırsam olabilirdim belki.

O "yeterince süre" ne kadardır ki?

Bilmem. Belki bir yıl, belki birkaç, belki daha da çok…

Hiçbir şey yapmadan o sürenin dolmasını mı beklemeliydim?

Hayır!

Şu hâlde ne yapmalıydım?

Çalışmalı, araştırmalı, incelemeliydim, en başından başlayarak.

Bu işin en başı neresiydi?

Düşünme Odası. Tamam!

DÜŞÜNME ODASI'NDA DÜŞÜNMEK

Elbette her mason çıraklığa tekris töreni öncesinde Düşünme Odası'na giriyor. Girip çıkıyor. Çoğu pek kısa bir süre geçiriyor orada; benim gibi… Belki yapması gerekenleri yapamıyor. Ben yapamamıştım. Bir kez daha deneyebilir miydim acaba?

Bu niyetle bir gün erkence locamızın toplandığı mabedin bulunduğu yere gittim. Öyle olması daha uygun olacağı için ilgililerden izin alıp, biraz oturup düşünmek için Düşünme Odası'na girdim.

Simgelerin hepsini teker teker gözden geçirdim. Üzerinde V.I.T.R.I.O.L. yazılı tabelaya takıldım biraz. Burada bunları, ne anlama gelebildiklerini uzun boylu anlatıp yorumlamayacağım.

Başımdan geçen bir olayı anımsadım…

Mahuf, üzerimdeki tüm madenleri çıkarıp, verdiği keseye koymamı istediği zaman dediğini yapmıştım. Fakat alıp gittikten sonra bir şeyi eksik bıraktığımı fark etmiştim. Parmağımdaki yüzüğü çıkarmayı unutmuştum. Galiba o da karanlıkta görmemişti. Gözlerimi bağlayıp gitmişti. Şimdi ne yapacaktım? Tekrar gelir miydi acaba? Sonra beni alıp götüreceklerdi kuşkusuz. Yüzüğü çıkarıp teslim etmemiş olduğumu görürlerse kızarlar mıydı? Belki de Mahuf'a işini gerektiğince özenli yapmadığı, dikkat etmediği için çıkışırlardı. Oysa ne kadar iyi davranmıştı bana…

Kendimi de onu da korumalıydım. Yüzüğü çıkarıp cebime attım. Oh!.. Yanlış bir iş yapmış olsam da gönlüm rahattı.

■ ■ ■

Düşünme Odası'na ikinci kez girdiğimde aklımdan şu geçti:

Aslında bu madenden sıyrılma uygulaması da simgesel değil miydi?.. İnsan maddî varlıktan somut olarak sıyrılabilirdi. Bu kolaydı. Bırakır giderdin.

Ancak bırakıp gidebilir miydin acaba?.. Zihnindeki madenlerden sıyrılabilir miydin?.. Kendini daha çok para ya da parasal karşılığı olan şeylerden kurtarabilir, bunları önemsizleştirebilir miydin?

Zengin olmak…

Çok güzel ama bunu sadece kendin için mi isterdin?.. Zengin olunca yoksulları, gereksinmeler içinde olanları da düşünür müydün? ..Varlığının hiç olmazsa bir bölümünün toplum ve insanlık için, iyi ve güzel şeyler yapılmasına harcar mıydın?

Yoksa varlığının üzerine daha çok varlık koymaya mı çalışırdın?.. Böylece kendini maddiyata tutsak mı ederdin?

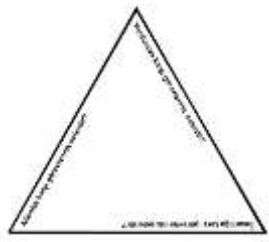
Daha sonra ne olacaktı peki?.. Buraya, bu odanın bir bakıma simgelediği mezara girmeyecek miydin?.. Maddî varlığını da buraya getirip buradan da öteye mi götürecektin, şayet buradan öte denilen bir yer varsa?

Hem bu varlığın senin miydi ki?... Zaten bunlar senden önce başkalarının değil miydi?.. Senden sonra da başkalarının olmayacak mıydı?

Madene tutsak olacağına ondan sıyrıl, iyi bir iş yap, gönlün de rahat etsin.

■ ■ ■

Gözüm oradaki küçük masanın üzerine bırakılmış o kâğıda ilişti. Ben bir tekini doldurmuştum daha önce oradayken ama işte yine oradaydı şimdi gözümün önünde.

Üç soru vardı; döndürerek her birini kısaca yanıtlamıştım. Ne yazmıştım acaba? Loca Üstadı da giriş töreninin sonrasında yakmıştı. Keşke öyle yapmayıp geri verseydi.

Bir yerde bu bağlamda farklı bir işlem yapıldığını duymuştum. O kağıdı yakıyor ama küllerini yeni masona veriyorlardı, saklasın diye…

Verse miydi?.. Herhalde alelacele saçma sapan bir şeyler yazmıştım. Verse de beni utandırsa mıydı?

Üstelik (sonradan öğrendim) yazdıklarımı mabette okumuş ve kardeşlere bir diyecekleri olup olmadığını sormuştu. Kimse pek sesini çıkarmamış olsa gerek ki, beni kabul etmişlerdi. En azından sorgularlardı. Öyle yapan çıkmamıştı. Galiba rezil olmuştum.

Yo hayır, beni hoşgörüyle karşılamışlardı. Düşünme Odası'nda bir adayın onca heyecan içinde ancak bu kadar yazabileceğini biliyorlardı.

Peki ya şimdi?.. Kendi kendimi aklayamaz mıydım?

Oturdum. Aldım kâğıdı önüme. Bana görevlerim soruluyordu. İlk sorudan, en basit olanından başladım.

Yazdım da yazdım.

O kadar çok yazdım ki, kâğıdın bütünü tek soruya verdiğim yanıtla doldu; ötekilere yer kalmadı. Böyle giderse her bir sorunun yanıtı için ayrı bir kâğıt gerekiyordu.

Ne kadar da çok görevim varmış meğer!

Bir de yaşantım boyunca bu kendi kendime verdiğim görevleri yerine getirip getirmemiş olduğumu düşündüm.

Hayır, olmamış. Bazılarını belki evet hatta belki kısmen ama çoğunu yerine getirememişim.

Ne yapacaktım şimdi?.. Ben buraya mason olmaya gelmiştim. Masonluk bana daha birçok görev yükleyecekti hiç kuşkusuz.

Oysa ben bu işlere girişmeden önce bildiğim görevleri bile doğru dürüst yerine getiremediğimi görüyordum.

Hem henüz sadece bunlardan bir tekini gözden geçirmiştim. Üçgen halinde olduklarından sırası belirsiz…

Bu koşullar altında nasıl mason olacaktım?.. Olamayacak mıydım yoksa?

O kâğıttan orada birkaç tane daha vardı. *"Herhalde bir şey demezler"* diye düşünerek yeniden başlamak üzere boş olanlardan birini çektim önüme.

Bu kez hesaplı davranacaktım. Her bir sorunun yanıtını okunaklı olarak ama hepsi sığsın diye daha küçük harflerle ve aşağıdaki satırları otaya doğru daraltarak yani diğer soruların yanıtlarına yer bırakacak bir şekilde yazacaktım. Bunun için de her bir soruya önce birer tümce, sonra başladığım yere dönerek birer tümce daha ekleme yöntemini uyguladım.

Olmadı. Olmuyordu. Az yazmak, kısa kesmek gerekiyordu. Öyle yapınca da kendimce belirlediğim görevlerimin tümü hiçbir sorunun altına sığmıyor, açıklamalar birbirinin içine giriyordu.

İşte o zaman anladım ki, bu üç görev birbirinden ayrılamaz; birbirlerini bütünler hatta hepsi birden aslında tek bir görevdir.

Bir de şunu anladım: **Bugüne dek yapmamış ve yapamamış olduklarım, bundan sonra yapacaklarım, yapmaya çalışacaklarım olmalıdır.**

Mason olamasam da olma yolunda çalışmak üzere çıktım oradan.

■ ■ ■

Şimdi diyeceksiniz ki «Orada başka simgeler de var, onlardın üzerinde hiç düşünmedin mi? Başka bir şey yapmadın mı?»

Yapmaz olur muyum!.. Hem yaptım hem düşündüm. Şu "vasiyetname" olarak da anılan kâğıdı daha çok önemsemiştim O nedenle önceliği ona verdim.

Peki, madem istiyorsunuz, anlatayım.

Fakat izninizle, simgelerin yorumuna pek girmeyeceğim. Çünkü herkes kendi yorumunu kendisi yapar.

Bir kere ben ilk girdiğimde orada bir tabak içinde kuru bir ekmek parçası ile içinde az miktarda su bulunan bir testi vardı. Testi duruyordu ama şimdi ekmek yoktu. Demek ki, onu Masonluğa giriş töreni yapılacağı zaman yerleştiriyorlardı.

Üç küçük şişe… Üstlerinde şişenin içinde ne olduğu yazılı: Cıva, kükürt ve tuz. Sahiden mi yoksa sadece yazı mı? Baktım; doğru, hepsi gerçek. Şu kükürt ile cıvayı geçtim ama tuza pek aklım ermedi…

Kum saati… Küçük, akışı bitmiş. Aldım, tersine çevirdim. Saat tuttum. Bir dakikada yine bitiverdi. *"Ne kadar da çabuk geçiyor zaman. Kısa süre içinde sona eriveriyor"* diye düşündüm. Dışarıdan bakınca ve makro bir boyutta değerlendirilince galiba insanın yaşamı da öyle…

En önemli şu kurukafa… Alıp baktım, gerçek mi yapmamı diye… Gerçekti, bir insandan kalınma; kim bilir nasıl bir insandı bu!

Shakespeare'in ***"Hamlet"*** adlı ünlü yapıtındaki gibi: "Olmak ya da olmamak; işte asıl sorun bu."

Sen de bunu kendime uyarladım: Mason olmaya çalışmak, sonunda olmak ya da olamamak; ölünceye kadar; bedenimden sadece bir kurukafa kalacak sonrasında…

Fakat benden sadece somut olarak bir kurukafa mı arta kalacak? Bedensel yaşantım sırasındaki yapıp etmelerim, ardımda bırakabilirsem yapıtlarım, başkalarının bana ilişkin anıları… Tıpkı Konfüçyüs'ün demiş olduğu gibi: *"Bir insan ölünce ölmez. Çünkü başkalarını onu anar, adını söyler. İnsan bunlarla yaşamayı sürdürür. Gün gelir, birisi onun adını son olarak söyler. İşte o insan o zaman ölür."*

V.I.T.R.I.O.L. … Bunun ne anlama geldiğini kişi önceden bir yerde okuyup öğrenmemişse, şayet Düşünme Odası'nda Mahuf tarafından da açıklanmazsa, sonraya kalıyor çaresiz. Nitekim ben de masonların çoğu gibi sonradan öğrendim. Açılımı şöyle: Latince "Visita Interiore Terrae, Rectificando Invenies Occultum Lapidem" yani "Yerin içini ziyaret et, orada arındırılacak olan gizemli taşı bulacaksın."

Dedim ya, yorum yapmayacağım; herkes kendince ve tam bir özgürlükle yapar yorumunu. Fakat orada ben bir başka şey düşündüm: Böylesine ağır bir işe girişmenin sonunda onu bulmak yeter mi? Bundan sonra yapılması gereken bir iş yok mu?

Var.

Çalışmak…

Öyle yapmaya karar verdim.

■ ■ ■

Düşünme Odası'na ilk girişimde çıkarılırken bir siyah gözbağı bağlanmıştı gözüme… Tümüyle karanlıktaydım. Şimdi de öyle olmalıydı. Ancak o gözbağını nereden bulacaktım?

Bakındım… Yoktu.

Cebimden mendilimi çıkardım; katlayarak bir şerit haline getirdim. Gözlerimin üzerine bağladım olabildiği kadar.

Fakat şimdi önceki gibi karanlıkta değildim. Tamam, göremiyordum ama belli belirsiz de olsa bir ışığın varlığını hissediyordum.

"Boşuna değil" dedim kendi kendime, *"biraz ışık aldım ne de olsa."*

Ancak bu yetmezdi. Beli ki daha çok ışığa, daha fazla aydınlanmaya gereksinme duyuyordum.

İsteyecektim.

Verilirdi hiç kuşkusuz…

Bu anlatımı şimdilik burada sonlandıralım. İkinci bölümle devam ederiz.